

குறிஞ்சித்தேன் என்ற நாவல் காட்டும் சமுதாயச் சிந்தனைகள்

எ. பச்சையப்பன் ^{அ, *}, தி. சங்கீதா ^அ

^அ தமிழ்த்துறை, மொழிகள் புலம், வேல்ஸ் அறிவியல் தொழில்நுட்ப உயர் ஆராய்ச்சி நிறுவனம், பல்லாவரம், சென்னை-600117, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Social Thoughts in the Novel Kurinjithaen

E. Pachaiyappan ^{a, *}, T. Sangeetha ^a

^a Department of Tamil, VELS Institute of Science Technology and Advanced Studies (VISTAS), Chennai – 600117, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
pachaiyappan.sl@velsuniv.ac.in

Received: 12-09-2022
Revised: 26-10-2022
Accepted: 11-11-2022
Published: 10-12-2022

ABSTRACT

Literature excels in innovating with the growth and change of time. Thus the novel has also been accepted by the people as one of the literary genre. It can be seen that the purpose of the novel for which it was created has been fulfilled. It is noteworthy that the people of the land are living in many different places. The people living in the mountains cannot fulfill even the basic facilities and do not have access to them can be known in the way of their social life such as occupation, environment, social structure and customs. An individual cannot live independently without society. Similarly, a literature that does not provide ideas about the society is useless. There is also a movement which says that there is no connection between society and literature. Yet all novels talks about society. this article explores the societal ideas discussed in the novel Kurinjithaen

Keywords: Kurinjithaen, Society, Thoughts, Genre,

முன்னுரை

ஒரு தனிமனிதன் சமுதாயத்தைச் சாராமல் வாழமுடியாது. அதுபோன்று சமுதாயத்திற்கென்று கருத்துக்களை வழங்காத இலக்கியம் நல்ல பயனுடைய இலக்கியமாக இருக்க முடியாது. சமுதாயத்திற்கும் இலக்கியத்திற்கும் எவ்விதமான தொடர்பும் இல்லையென்று கூறும் இயக்கமும் இருக்கின்றது. ஆயினும் புதினங்கள் அனைத்தும் சமுதாயத்தைப் பிரதிபலிப்பதோடு அதற்கு உதவுவதாகவும் அமைந்துள்ளன. அந்த வகையில் குறிஞ்சித்தேன் என்ற நாவலின் சமுதாயச் சிந்தனைகள் குறித்த செய்திகள் இக்கட்டுரையின் ஆய்வாக அமைகிறது.

சமுதாயம் - விளக்கம்

மனிதன் கூடி வாழும் இயல்புடையவன். அதனால்தான் 'அரிஸ்டாடில்' மனிதனை ஒரு சமூகப் பிராணி என்று கூறுவார் (Narayanan, 1964). மனிதன் தன்னுடைய தேவைகளுக்காக, மற்றவர்களின் பாதுகாப்பிற்காக, சுகத்திற்காக, நலத்திற்காக, வாழ்க்கை வாய்ப்பிற்காக, வசதிக்காக, பிற தேவைகளுக்காக மற்றவர்களைச் சார்ந்து அவர்களோடு கூடி வாழ்கிறான். இப்படி மற்றவர்களோடு கூடி வாழும்போது பலவகையான உறவுகள் பல நிலைகளில் பல அளவுகளில் ஏற்படுகின்றன. இந்த உறவுகளைப் பலரோடு பழகும்போது ஏற்படும் உறவுகளைச் சமூக உறவுகள் என்கிறோம்.

தனிமனிதர்கள் பலர் ஒருங்கிணைந்து தங்களுக்கிடையே நடை, உடை, பாவனைகளையும், இன உறவுகளையும் வளர்த்துக் கொள்கின்றனர். இத்தகையத் தனிமனிதர்களின் கூட்டங்களைச் சமூகம் என குறிப்பிடலாம்.

மனிதன் வாழ்வதற்கும் பணி செய்வதற்கும் அணிவிப்பதற்கும் சமூகம் தேவைப்படுகின்றது. சமூகவியலாளரின் கூற்றுப்படி மனிதர்களிடையே ஏற்படும் உறவுத்தொகுப்பே சமூகம் (Narayanan, 1964). சமூகம் மனிதத் தொடர்பை மையமாகக் கொண்டு பின்னப்பட்ட வலையாகும். மேலும், அது மனித உறவுகள் பின்னிப் பிணைந்துள்ள இழையாகும்.

மக்களைச் சுரண்டும் எந்த அமைப்பையும் கேள்வி கேட்கிற மக்களை அடிமைப்படுத்தும் எந்த அமைப்பையும் எதிர்க்கிற சத்திய ஆவேசம் இருப்பவர் எவரோ, அவரே மேலான மனிதர் என்கிற சொல்லுக்குத் தகுதியானவர் எனப் பொருளாகும். மற்றவர் மனிதகுல விரோதிகளே ஆவர் (Narayanan, 1964). சமுதாயம் என்பது சமூகத்தின் பின்னணி. அரசியல், பொருளாதாரம், கலை, பண்பாடு, நாகரிகம், மதம், இன, சாதிப் பாகுபாடுகள், கொள்கைகள், ஒழுக்கலாறுகள் இவற்றின் அடிப்படையிலேயே அமைகின்றன.

ஒவ்வொரு ஆசிரியனும் அவன்காணும் சமுதாயத்தின் அலங்கோலங்களையும் எழிற்காட்சிகளையும் நாவல் என்ற தன் படைப்பில் வடித்துத் தருகிறான். என்னும் மு.வ வின் கருத்து இங்கு நினைக்கத்தக்கது (Mohan, 1972).

மனிதன் தன்னந்தனியாக வாழ்பவன் அல்லன். கூடி வாழும் இயல்புடையவன். மனித வாழ்வு சமுதாயச் சூழல்களாலேயே நிர்ணயிக்கப்படுகின்றது. மனித உயிரைப் பிற உயிர் வகைகளின் படைப்பிலிருந்து பிரிப்பது உயிருடன் உயிராய் அதனுடன் ஒன்றிவிட்ட சமுதாய உணர்வுதான் என்கிறார் இரா. தண்டாயுதம் (Tandayudham, 1975).

சமுதாயம் இன்றி இலக்கியம் இல்லை. இலக்கியம் சமுதாயத்தை அதன் சிக்கல்களை உருவாக்கி மக்களுக்கு உணர்த்த ஒரு கருவியாக அமைகின்றது. தமிழ்ச் சமூக நாவல்கள் தமிழ்ச் சமுதாயத்தையும், தமிழ் மக்களிடையே காணும் மாற்றங்களையும் அறிவிக்கும் கலைச் சடங்குகள் என்பது தா. வே. வீராசாமியின் கருத்தாக அமைகின்றது (Veerasami, 1978). ஆகவே, தனிமனிதனின் கூட்டுப்பிணைப்பினை சமுதாயம் என்று கருதலாம்.

பழக்க வழக்கங்கள்

காலையில் எழுந்ததும் கிழக்கு நோக்கிப் பொங்கி வரும் செங்கதிரோனையே வணங்குவார்கள். வீட்டின் இருளை நீக்க ஆமணக்கு நெய்யூற்றித் தீபமாடத்தில் அகல் விளக்கு வைப்பார்கள் (Rajam Krishnan, 2001).

பெண்கள் தெய்வத்தின் சின்னமாக விளங்குவது அந்த அகல் விளக்கு என்றும் அவ்விளக்கு இல்லாவிட்டால் நிலம் விளையாது, மாடு மடி சுரக்காது என்றும் நம்பினர். பால் கறக்கும்போது பெண்கள் குறுக்கே செல்லக்கூடாது. விங்கையாவின் உடல்நிலை சரியில்லை என்றவுடன் அவரது மனைவி மாதி குறும்பர்களின் மந்திர மாயங்கள் என்று கூறினாள். விளையும் விளைச்சலில் குறும்பர்களுக்குத் தானியங்களைக் கொடுத்தார்கள். அவ்வாறு கொடுப்பதால் தனக்கு எந்தத் தீமையும் வராது என்று நம்பினார்கள்.

இறப்பின்போது கோத்தர்கள் ஆடல், பாடல்களால் ஆர்ப்பாட்டம் செய்வர். இவை படகரின் வழக்கமாகும். ஆனால், விங்கையா இறப்பின்போது ஜோதி, கிருஷ்ணன், அர்ச்சுணன் மூவரும் சோகமாக இருக்கின்ற நேரத்தில் அநாகரிக பழக்கங்கள் தேவையில்லை என்று கோத்தர்களைத் திருப்பி அனுப்பி விட்டனர் (Rajam Krishnan, 2001). படகர் சமுதாயத்தில் இறந்தவர்களை மகிழ்ச்சியுடன் அனுப்ப வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் கோத்தரை வரவழைத்தார்கள். தற்காலத்தில் இந்நிலை மாறி கோத்தர்கள் வரக்கூடாது என்று நிறுத்தியிருக்கிறார்கள். இறந்தவன் உயிரோடு வாழ்ந்த காலத்தில் செய்திருக்கக் கூடிய பாவங்களுக்கு மன்னிப்பு மரபு சடங்குகளில் முக்கியமான நிகழ்ச்சியாகும்.

ஆடைகள்

பெண்களின் உடைகள் வித்தியாசமாகக் காணப்படுகின்றன. சில குறிப்பிட்டப் பெண்கள் அதாவது முப்பத்தைந்து வயதிற்கு மேற்பட்டவர்கள் சேலை உடுத்தி சிங்கார ரவிக்கை அணிந்து கொண்டையும் பூவுமாய்த் திகழ்வார்கள் (Rajam Krishnan, 2001). இவ்வாறு தேன்மலைக் காரி வருவதைப் பார்த்து பாரு அவளின் உடை அலங்காரத்தைப் பார்த்து வியப்பதன் மூலம் அவர்களின் ஆடையைப் பற்றி அறியமுடிகின்றது.

ஹெத்தை (பாட்டி) முழங்கால் வரை அணியும் வெள்ளைத் துணியை எல்லோரும் முண்டு என அழைப்பார்கள். தலையிலும் அதேபோல் துண்டையும் சட்டை எனப்படும் ஒரு வகை நாடா போன்ற அமைப்பு உள்ள துணியையும் கட்டியிருப்பார்கள். இன்றும் இவ்வழக்கம் உள்ளது.

சிறு குழந்தைகள் பற்றிக் கூறும்போது கிருஷ்ணனின் மகன், மகள் இருவருக்கும் ரோஸ் உல்லன் துணியால் நெய்யப்பட்ட சிறிய பாவாடை அணிவித்து அக்குழந்தைகளுக்கு வழிய வழிய எண்ணெய் தடவி பின்னல் போட்டு அலங்காரம் செய்துள்ளனர். இதன்மூலம் சிறு குழந்தைகளின் ஆடைகளை அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. கால் சராய், சட்டை தரித்த பையனும், பாவாடை உடுத்தி நிற்கும் பெண்ணும் காணப்பட்டனர் (Rajam Krishnan, 2001).

அணிகலன்கள்

படகர் பெண்கள் அணியும் அணிகலன்கள் யாவும் பெரும்பாலும் வெள்ளியால் ஆனவை.

செரப்பனிகெ

வெள்ளியால் செய்யப்பட்ட மிகவும் கனமான, தடிமனான அணிகலனே செரப்பனிகெ எனப்படும். அதனை சிறப்பு அணி என்றும் கூறுவர். மணமான பெண்களே இதனை அணிவர். நிச்சயதார்த்தம் செய்யும்போது மணமகன் வீட்டுப் பெண்கள் அணிவிக்கும் (வெள்ளி மோதிரம் சேர்க்கப்பட்ட) அணியாகும். இதனை இறக்கும் வரை கழற்றுவதில்லை. கழற்றக்கூடாது என்ற கட்டாயமும் இல்லை.

பே

படகர்கள் அணிகலன்களைப் பே என்ற சொல்லால் குறிக்கின்றனர். இவர்கள் தங்கத்தைச் சின்னா என்று குறிப்பிடுகின்றனர்.

சிவிசின்னா

இரண்டு வளையங்களை ஒட்டினாற்போல் ஒருவிதமாகச் செய்யப்பட்ட காதில் அணியும் அணி சிவிசின்னா எனப்படும். சற்று பெரியதாகத் தங்கத்தால் செய்யப்பட்டதாகும்.

மூக்குத்தி

மூக்குத்தி அணியும் வழக்கம் இவர்களிடையே உண்டு. ஓரங்குவியப் பற்களைப் போல் கூர்மையாகவும் சக்கரம் போன்ற பெரிய அமைப்பினையும் உடையது.

தோபே

கைகளில் வளையம் போன்ற அமைந்த வெள்ளியால் செய்யப்பட்ட ஒரு அணியாகும். இவ்வாறாக மலைவாழ் மக்கள் அணியும் அணிகலன்கள் பற்றியும் உடுத்தும் ஆடைகள் பற்றியும் முழுமையாக அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

தொழில்கள்

தனிமனிதத் தேவைகள் அனைத்தையும் அவர்களே பூர்த்தி செய்துகொள்ளுதல் இயலாது. அதுபோல் ஒவ்வொரு மனிதனும் அனைத்துத் தொழிலையும் செய்யும் ஆற்றல் பெற்று விளங்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பது தவறு. ஆகையால், சமூகத் தேவைகளைத் தீர்க்க எடுத்துக்கொள்ளும் பங்களிப்பே தொழிலாகும்.

“பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் சிறப்பொவ்வா

செய்தொழில் வேற்றுமை யான்”

என்று திருவள்ளுவர் பெருமை எனும் அதிகாரத்தில் செய்தொழிலைப் பற்றிக் கூறியுள்ளார் (Subash Sandrabose, 2014). தொழில் பிரிவில் ஒருவர் கைத்தொழிலையே சிறப்போடு செய்யலாம். ஆயினும் ஒன்றிற்கு மேற்பட்ட தொழில் செய்யும் திறம் படைத்தோரையும் நாம் சமூகத்தில் காணமுடிகின்றது. இன்றைய சமூகத்தில் தொழில் ஒரு அடிப்படைத் தேவையாக உள்ளது. மனிதர் அனைவரும் ஏதேனும் தொழில் செய்து வாழ்வில் முன்னேறி வருகின்றனர். செய்யும் தொழிலே தெய்வம் என்று மக்கள் போற்றி வாழ்கின்றனர்.

எல்லா உயிர்க்கும் பிறப்பு ஒரு தன்மையானதே. ஆயினும் செய்கின்ற தொழில்களில் உயர்வு, தாழ்வு வேறுபாடுகளால் சிறப்பியல்பு ஒத்திருப்பதில்லை. படகர், கோத்தர், தொதவர், குறும்பர் ஆகிய மலைக்குடி மக்களின் தொழில்கள் பற்றிய செய்திகளை இங்குக் காணலாம். பழங்குடி இனத்தவர்களான கோத்தர், தொதவர், இருளர், குறும்பர் என ஒவ்வொரு இனத்தவரும் ஒவ்வொரு தொழிலை மேற்கொண்டிருந்தனர்.

கோத்தர்

கோத்தர் என்ற பிரிவினர் குழலும் தாரையும் மத்தளமும் தப்பட்டையும் பறையும் கொண்டு இசையை எழுப்பும் நற்கலையையும் அறிந்தவராவர் (Rajam Krishnan, 2001). படகர் மக்களுடைய வாழ்வுக்கும் சாவுக்கும் அவர்கள் மங்கல இசையை முழக்கி வருவது இன்றியவமையாததாகக் கருதப்பட்டு வந்தது.

தொதவர்

தொதவர்கள் எருமைகளை வளர்த்து வந்தனர். திருமணத்தின்போது சீராக எருமைகளைக் கொடுக்கும் வழக்கம் அவர்களிடம் இருந்து வந்தது.

குறும்பர்

மந்திர தந்திரங்களில் வல்லவர்கள். அவர்களின் மந்திரத்திற்குப் பயந்து கப்பம் கட்டுவது போல திணையும் சாமையையும் வழங்கினர். அவ்வாறு வழங்கினால்தான் வினைகள் வராது என்று குறும்பர்கள் நம்ப வைத்தார்கள். இருளரும் குறும்பரும் மலைகளில் தேன் எடுத்தனர்.

படகர்

படகர்கள் எல்லோருக்கும் ஒரு சிறிய அளவு நிலமாவது சொந்தமாக இருந்தது. சாமையை உணவாகக் கொண்டனர். மேலும், பெரும்பாலும் உருளைக் கிழங்கைப் பயிரிட்டனர். விதைகளை விதைப்பதையும் பயிர்களை அறுவடை செய்வதையும் புனிதமாகக் கருதி அதனை விழாவாகக் கொண்டாடுகின்றனர். விவசாயம் செய்வதில் படகர் பெண்களே பெரும் பங்கு வகிப்பர். பெண்களே விதைப்பது முதல் அறுவடை செய்வது வரை அனைத்து வேலைகளிலும் ஈடுபடுவர். ஆடவர் பெரும்பாலும் இதில் ஈடுபடுவதில்லை.

திருவிழாக்கள்

கோயில்களில் தீமிதி திருவிழா நடைபெறும். இடையறாமல் தீப்பந்தங்களும், நடுவே கூத்துக்களும் கதையும் புராணங்களும் பஜனைகளும் கோயிலின் முன் நடைபெறும். இந்தத் தீமிதி ஆண்டுதோறும் நடைபெறக் கூடிய ஒரு பண்டிகையாக இருக்கின்றது. தீமிதி நாளில் ஏதாவது கோயிலில் உள்ள தண்ணீரில் காலை ஆறு மணி முதல் மதியம் பன்னிரண்டு மணி வரை தண்ணீருக்குள் இருக்க வேண்டும். அதன் பிறகு தீயில் இறங்குவர். இன்றும் இவ்வழக்கம் இயல்பாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றது.

சகலாத்திப் பண்டிகை வந்தது. ஹட்டி வீடுகளில் எல்லாம் மெழுகி புதுப்பிக்கப்பட்டு விட்டன. மாலையில் அழகான கோலங்களை வீட்டு முற்றம் முழுவதும் பெண்கள் வரைந்தார்கள் என்று ஆசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார் (Rajam Krishnan, 2001). இந்தப் பண்டிகைத் தீய சக்திகளுக்கு கோதுமை மாவிலான தோசைகளைச் சுட்டு பலி போல் படைத்து தீய சக்திகள் விலகி பயிரும் குடியும் நலமடைய வேண்டி இறைவனுக்குப் படைக்கும் நாளாகும்.

திருமண முறைகள்

இந்நாவலில் ரங்கனின் தந்தை மாதன் திருமணம் செய்து தன் மனைவி இறந்துவிட்ட மறுமணம் செய்துகொள்கிறான். இன்று இருக்கும் படகர் சமுதாயத்தில் ஒருவன் மனைவி இறந்துவிட்டாலும் சரி அல்லது குழந்தைப் பிறப்பு இல்லாவிட்டாலும் சரி மற்றொரு திருமணம் நடைபெறும் முறை நடைமுறையில் இருந்து வருகின்றது.

கோத்தர் இசையுடன் புத்தாடை அணிந்து பரிசுப் பொருட்களைக் கையில் ஏந்தி செம்மண் தீட்டிப் புதுப்பித்த மனை வாயிலிலே மணப்பெண் வந்து நிற்பாள். இப்புதினத்தில் பாருவின் மாமி குடத்திலிருந்து ஒழுகும் நீர்போல வழிவழி வரும் இந்தக் குடும்ப வளர்ச்சியை ஏற்றுக்கொள்வாயாக! (Rajam Krishnan, 2001) என்று மணப்பெண்ணிடம் ஒப்பிப்பதைப் போல் நீரை குடத்திலிருந்து மணப்பெண்ணின் கைகளில் மும்முறை வார்த்தாள். பிறகு தட்டிலிருந்து பொற்கம்பியில் சேர்க்கப்பெற்ற மணிமாலையை எடுத்துப் பாருவின் கழுத்தில் போட்டு அவளை உள்ளே வரவேற்றாள். குழந்தையின்மையைக் காரணம் காட்டி இன்னொரு திருமணம் செய்துகொள்ளும் வழக்கம் படகரிடம் அதிகம் உள்ளது.

முடிவுரை

இலக்கியங்கள் காலத்தின் வளர்ச்சிக்கும் மாற்றத்திற்கும் ஏற்ப புதுமைகளை புகுத்துவதில் தலைசிறந்து விளங்குகின்றன. அவ்வகையில் புதினமும் ஒரு அவசியமான இலக்கிய வகையாக மக்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இது உருவான நோக்கம் நிறைவேறியுள்ளதை அறியமுடிகிறது. மண்ணில் மக்களினம் பல வகைகளில் பல இடங்களில் வாழ்ந்து வருகின்றனர் எனினும் அடிப்படை வசதிகளைக் கூட நிறைவேற்ற முடியாத மற்றும் கிடைக்காத மக்களாக மலைவாழ் மக்கள் வாழும் சூழல், சமுதாய அமைப்பு, பழக்கவழக்கங்கள், தொழில்கள் ஆகியன சமூக வாழ்வியல் வழி அறியமுடிகிறது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. படகர்கள் வாழுகின்ற ஹட்டி பகுதியில் பாரம்பரிய பழக்கங்களைத் தவிர பிறவற்றை ஏற்பதில்லை. ஆனாலும், தற்காலத்தில் கல்வி கற்று விழிப்புணர்வு பெற்று நாகரீகத்தைத் தெரிந்துகொண்டு முன்னேற்றம் கண்டு அனைவருடனும் தொடர்புகொண்டு வாழ்கின்றனர்.

References

Mohan, R. (1972) Mu Va Navalkal, Sarvodaya Ilakkiya Pannai, Madurai, India

Narayanan, J. (1964) Samugaviyalin Adipadai Kotpadukal, Tamil Veliyetu Kalagam, Chennai, India.

Rajam Krishnan, (2001) Kurinjitthaen, Thagam Pathippagam, Chennai, India

Subash Sandrabose, S. (2014) Thirukural Thelivurai, Iyal Veliyedu, Thanjavur, India

Tandayudham, R. (1975) Naval Valam, Tamil Puthagalayam, Chennai, India

Veerasami, D.V. (1978) Tamilil Samuga Navalkal, Tamil Puthagalayam, Chennai, India

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Authors have no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author(s) 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License